

Vilkduobė

Direktorius Patiklius vaikų *neapkentė!* Ach tie vaikai, mąstydamas jis kas rytą, savo raudonu automobiliuku važiuodamas į mokyklą. Kas juos *iš viso* sugalvojo? Tas seilėtas, vapančias, išlepusias, išsisukinėjančias, zy-ziančias, vietoje nenuslygstančias mažas pabaisas! Jie išmėto savo striukes ir batus. Jie tranko durimis, įžūliai atsikalbinėja, o saldumynus kemša, kol pajuosta dantys. Jie cypauja tokiais spigiais balsais, kad iš akinių iššoka stiklai! Jie klijuoja savo bjaurias kramtukes ant sienų, po stalais ir ant lentos. Per ilgąją pertrauką šiukšlina tiesiai ant žemės, nors mokyklos kieme prie kiekvieno kampo stovi naujos didžiulės šiukšliadėžės! O dar tie išsisukinėjimai! Vaikai meluoja, kad net ausys raitosi. Be jokios gėdos pučia miglą tiesiai į akis!

Išsisukinėjimai direktorių Patiklių erzino labiausiai. Jau seniai, dar būdamas jaunas vyras, patirties su pasakaites skiedžiančiais vaikais jis turėjo iki kaklo. Tada

dar buvo ne mokyklos vadovas, o tik mokytojas. Jau-
nas mokytojas, mėgęs savo profesiją ir į darbą ėjęs su
malonumu – iki to baisaus atsitikimo su vilkduobe.

Vieną šiltą vasaros dieną mokytojas Patiklius buvo
išvažiavęs į savo sodą toli už miesto. Visas sodas tiesiog
žydėjo, raudonos, sunkios sunokusios vyšnios švietė
saulėje. Deja, prieš keletą dienų į sodą įsibrovę vyšnių
vagys švariai nurinko apatines šakas. Ant jų nebekeybu-
riavo nė vienos vyšnaitės! Vagys nudraskė net lapus ir
šakeles, be to, užuot mandagiai užėję pro vartelius, įžū-
liai išvertė pono Patikliaus sodą juosusią statinių tvorą.

Mokytojas Patiklius atsiduso ir jau ketino atsinešti
iš pašiūrės įrankių dėžę, kad galėtų sutaisyti tvorą, tik
staiga išgirdo įtartina triukšmą. Iš pradžių sušiuveno
lapeliai, o paskui pasigirdo tylus:

– Pst.

Labai įtartina!

– Lįskit iš ten! – sušuko mokytojas Patiklius.

Nieko.

– Kartoju paskutinį kartą: lįskit iš ten!

Netoli vyšnios, iš už hortenzijų nenoriai išlindo du
berniukai, vienas šviesus, kitas rudų plaukų. Abiejų ku-
prinės buvo kimšte prikimštos, ir mokytojas Patiklius
jau numanė, kas jose galėtų būti: žinoma, *jo* vyšnios!

- Vagys!
- Jokie mes ne vagys! – suriko šviesiaplaukis.
- Na, palaukit...
- Stop, nejudėkit! – sušuko rudaplaukis berniukas.
- Ach, ir kodėl gi, jei galiu paklausti?
- Nes... nes už dviejų žingsnių nuo jūsų yra mūsų vilkduobė!

Tai buvo pati kvailiausia mokytojo Patikliaus kada girdėta melagystė, o jų jis buvo girdėjęs visą galybę. Apie jokią vilkduobę jam nieko nebuvo žinoma. Vilkduobių gi *nebūna*! Šitie įžūlūs vagiūkščiai tauškia kažkokius niekus, norėdami laimėti laiko ir pasprukti nenubausti...

– Na, palaukit, nenaudėliai, – suniurnėjo mokytojas Patiklius ir žengė du žingsnius pirmyn. – Kai tik aš jus...

Toliau jis nebenuėjo, nes kaipmat prasmego žemėn.

Laura Pitel

Vilkduobė nebuvo gili, bet, deja, jos pakako, kad krisdamas mokytojas Patiklius susilaužytų koją. O ta kvaila koja taip iki galo ir nesuaugo, dėl to nuo to laiko mokytojui Patikliui teko vaikščioti su lazda, be to, kartais jam imdavo ją labai mausti, ypač lyjant. Abu vaikigaliai, mokytojo Patikliaus pykčiui, paspruko, nors jis neturėjo nė menkiausios abejonės dėl to, kas nutiko: vagys iškasė vilkduobę, kad atsikratytų persekiotojų! Mokytduobę, nes juk į ją įkrito ne koks vilkas, o jis pats, mokytojas Patiklius!

Tądien, kai šlubas buvo išleistas iš ligoninės, mokytojas Patiklius prisiekė atkeršyti! Vaikai, galvojo jis. Tie maži meluojantys pabaisos! Bet melagystėms dabar bus galas. Daugiau jie man nemeluos! Aš to nebeleisiu! *Aš to nebeleisiu!*

Mokytojas Patiklius perėjo į kitą mokyklą, tapo jos direktoriumi ir darė viską, kad jo mokykloje nebūtų

meluojama. Už kiekvieną išsisukinėjimą, kiekvieną melagystę ir kiekvieną išgalvotą istoriją buvo baudžiama. Pričiuptiesiems tekdavo grėbti lapus, blizginti turėklus arba dantų šepetėliu brūžinti pageltusias tualetu plyteles, kol šios vėl sublizgėdavo baltai.

Bet tai ne ką tepadėjo. Vaikai vis vien melavo. Pamiršę namų darbus ar ką pridirbę, jie prikurdavo galybę istorijų.

Tad direktorius Patiklius nelabai nustebo, kai vieną penktadienio rytą į jo kabinetą įėjusi ponია Zyzla ėmė eilinį kartą skųstis Laura Pitel. Šioji iš 3 B klasės buvo pati didžiausia visos mokyklos melagė ir išsisukinėtoja. Ji buvo įžūli, gudri ir drąsi. Bet labiausiai pasižymėjo itin gyva vaizduote. Jos melagystės būdavo tokios įtikinamos, kad direktorius Patiklius iš pradžių jomis visomis patikėdavo. Tačiau kiekvieną kartą paaiškėdavo, kad jis vėl buvo apgautas! Kad įkliuvo į eilines šitos bjaurios, velnių priėdusios, nuolat ko nors prisigalvojančios Lauros Pitel pinkles!

– Laura veda mane iš proto, – skundėsi ponია Zyzla. – Meluoja kaip prisukta! – Ponia Zyzla buvo mėgstamiausia direktoriaus Patikliaus mokytoja. Ji turėjo dvi dukras, kurios nuo ryto iki vakaro kvailiausiai atsikalbinėdavo (nepalyginsi su Laura Pitel!), todėl ji lygiai taip pat kaip

ir jis neapkęsdavo, kai vaikai meluodavo. – Vien atsikalbinėjimai, atsikalbinėjimai ir atsikalbinėjimai, visai kaip namuose! – tūžo ponja Zyzla.

– Nieko nėra blogiau už atsikalbinėjimus, – pritarė direktorius Patiklius. – Ar jau esu jums pasakojęs istoriją apie vilkduobę?

– Taip, direktoriau Patikliau, maždaug dešimt kartų.

– Ak. – Direktorius Patiklius atsiduso. – Na, tai veskit tą Laurą čionai.

Ponja Zyzla pravėrė duris, į kabinetą įžengė Laura ir įsitaisė ant raudonosios melagių sofas priešais rašomąjį stalą. Direktorius Patiklius specialiai ją užsakė, mat ji buvo raudona kaip šviesoforo signalas – kad vaikai žinotų, jog pasielgė netinkamai. Be to, sofa buvo trumpomis kojytėmis, todėl mokiniai sėdėdavo labai žemai ir visą laiką turėdavo į direktorių Patiklių žiūrėti užvertę galvas. Jam tai labai patiko, nes šitaip išūlieji bjaurybės kaipmat suprasdavo, kas mokykloje svarbiausias!

– Na, Laura, visai nežinau, kaip derėtų tave nubausiti, – dejavo direktorius Patiklius. – Tu tiek prisimelavus, kad plytelės mergaičių tualete tiesiog tviska...

– Bet aš *nemelavau*, – paprieštaravo Laura ir nusibraukė plaukų sruogą nuo veido.

– Nebepakęsiu! – pyko ponja Zyzla.

– Kas gi nutiko? – pasiteiravo ponas Patiklius.

Laura per savaitgalį neatliko namų darbų, neva dėl laiko trūkumo.

– Aš jai liečiau sėsti ir parašyti pasiaiškinimą, ką gi tokio neatidėliotino ji veikė! Ir ką gi ji parašė? – Ponia Zyzla mojavo Lauros sąsiuvinį. – Vien tik *melagystes!*

– Bet tai tiesa! – nesutiko Laura.

– Na, gerai, ponია Zyzla, aš viskuo pasirūpinsiu, – patikino direktorius Patiklius. – Galite eiti.

Ponia Zyzla numetė sąsiuvinį ant didelio rašomojo stalo ir išlėkė pro duris.

Direktorius Patiklius atsivertė jį ir perskaitė pavadinimą. Jis buvo toks: „Siurbt-šliurpt 23“.

– Skamba įdomiai, – tarė direktorius Patiklius Laurai. Tada perskaitė trumpą pastraipą ir ėmė skambiai kvatotis.

– Tai juokingiausias pasiteisinimas dėl pamirštų namų darbų, kokį tik esu kada girdėjęs!

Laura įpykusi į jį pasižiūrėjo.

– Tai ne pasiteisinimas! Ir jei jums būtų taip nutikę, tikrai nesijuoktumėte!

Direktorius Patiklius nutaisė gudrią šypsena ir tarė:

– Čia rašoma, kad tavo draugė Gertė iš 3 A klasės visa tai patyrė drauge su tavimi. Vadinasi, ji mums turėtų

papasakoti lygiai tą patį, ar ne? – Tokiu triuku jis privers Laurą pasiduoti ir pripažinti, kad istorija išgalvota – tuo direktorius Patiklius buvo visiškai tikras.

Bet Laura tik gūžtelėjo pečiais ir tarė:

– Tai imkite ir paklauskite jos!

Po trijų minučių Gertė jau sėdėjo greta Lauros ant sofos. Direktorius Patiklius puikiai ją pažinojo. Ji buvo doresnė ir baimingesnė nei Laura ir iki šiol nė sykio nebuvo pamelavusi. Bet jiedvi buvo geriausios draugės, tad gal dėl to Gertė daro tai, ką Laura liepia?

– Nagi, Gerte, ką tu žinai apie „Siurbt-šliurpt xy 320“? – paklausė direktorius Patiklius, užversdamas Lauros sąsiuvinį.

– Viską, – atsakė Gertė. – Ir labai tiksliai!

– Tarp kitko, jis vadinasi „Siurbt-šliurpt 23“, o ne „xy 320“, – pataisė Laura. – Ir per tą „Siurbt-šliurpt“ turėjo galybę nemalonumų, tiesa, Gerti?

Gertė palinksėjo.

– *Neįtikėtina*i daug nemalonumų. Todėl, deja, ir neatlikome namų darbų.

– Nes jums teko taip *skubiai* išvykti! – pašiepė direktorius Patiklius.

– Labai labai skubiai, – patikino Laura. – Taip skubiai, kaip dar niekada iki šiol!

Direktorius Patiklius jomis netikėjo.

– Gerai, tada jūs tikrai būsite nieko prieš kiek išsamiau papasakoti apie savo nuotykį. Padarykim štai ką: jūs abi nuo kitos savaitės per ilgąją pertrauką ateisite į mano kabinetą ir smulkiai papasakosite man viską, kas nutiko. Nuo pradžios iki galo.

– O varge! – atsiduso Gertė ir užvertė akis.

– O kaip mūsų pertraukos? – sudejavo Laura.

– Nebeliks, – pareiškė direktorius Patiklius.

Pirma ilgoji pertrauka

Kaip „Siurbt-šliurpt“ buvo pristatytas

– Nagi, Laura, Gerte, dar sykį jums perskaitysiu, kas parašyta Lauros sąsiuvinyje, – tarė direktorius Patiklius pirmadienį per ilgąją pertrauką. – O jūs man pasakykit, ar tikrai taip ir buvo.

Abi neramiai pažvelgė į viršelį.

„Siurbt-šliurpt 23“

Deja, savaitgalį negalėjau paruošti namų darbų dėl „Siurbt-šliurpt 23“. Tai yra dulkių siurblys. Mudvi su drauge Gerte (iš 3 A) turėjom jį pakeisti ir todėl leidomės į kelionę aplink pasaulį, mat jį gaminanti įmonė yra labai toli. Maždaug prie Australijos. Namu grįžome tik labai vėlai sekmadienį, buvau itin pavargusi. Namų darbus atliksiu rytoj.

Direktorius Patiklius užvertė sąsiuvinį.

– Pirmas klausimas: ar tikrai keliavote aplink pasaulį?

– Na taip, – atsiliepė Laura ir trumpai susimąstė. – Gal ne visai aplink pasaulį...

– Aha! – sušuko direktorius Patiklius. – Štai ir artėjame prie reikalo!

– Na, turiu omeny, ne aplink *visą* pasaulį. Tik trumpam nuvykome į Maroką.

– Maroką? Savaitgalį? Turiu pasakyti, jūsų tėvai iš tiesų nenusėdi vietoje.

– Jų gi nebuvo.

– Atsiprašau?

– Mes keliavome vienos, – paaiškino Gertė.

– Labai įdomu. O tai kur tas Marokas? Na? M?

– O varge, pone Patikliau! – riktelėjo Gertė. – Juk mokote geografijos!

– Maždaug prie Australijos, – atrėžė Laura. – Juk rašiau.

– Tiesiai už Indijos, – pridūrė Gertė.

– Tai jūs nukeliavote į Maroką, nežinodamos, kur jis yra.

– Mums visai ir nereikėjo žinoti, kur jis yra, – atsakė Gertė.

– Nes mus juk nuvežė, – paaiškino Laura.

– Nagi, kaip patogiu. Tai tada pasakokite toliau, klausau pastatęs ausis, – paprašė direktorius Patiklius ir patogiai įsitaisė.

– Ką? Pastatęs ausis? – per klausė Laura.

– Tai reiškia „įdėmiai klausau“.

– Mat kaip.

Taigi pasakojimą pradėjo Laura, nes „Siurbt-šliurpt23“ istorija prasideda nuo Pitelių šeimos, ir per pirmą ilgąją pertrauką direktorius Patiklius sužinojo štai ką: